

80 cessit. Nam qui desperationis cogitationibus vinctus est, quomodo vel vires reparare certandi vel resistere ac repugnare potest, cum fugiat nec omnino redeat ad certamen.

4. Et nolo putes quia de his mihi sermo sit tantum qui in paucis et levibus peccaverunt, de illo loquor qui omnibus subcubuit malis, qui immanitate scelerum viam sibi excluderit regni caelorum, et non de infidelibus sed de 5 fidelibus fuerit et ex his qui prius placuerint Deo, posthac autem deciderit vel in adulterium vel in omnes impudicitias quae, ut Apostolus ait : «turpe est etiam dicere», nec hunc ego dico salutem desperare debere, etiamsi ad ultimam in huiusmodi malis obsessus pervenerit senectus.
10 Sed quae sit ratio dicti huius ausulta. Si ira Dei passibilis esset affectus, recte diceremus non posse iam restinguiri flammam, quae tot ac tantis peccatorum succensa sit malis. Cum vero impassibilem esse naturam divinam definitio Veritatis ostendat, intellegere debemus
15 quia etiamsi punit Deus, etiamsi poenas infert, non hoc cum ira passibili sed cum ineffabili clementia facit, medentis non perimentis affectu, et ideo valde libenter recipit paenitentem; paenitentiae enim medicamentum si praeveniens curet animam, non facit eam ad medicamenta
20 iracundiae pervenire pro his quae commisit in Deum. Non enim, ut diximus, propter semetipsum vindicat Deus in peccatorem, quasi ulciscens iniuriam suam, nihil enim tale in se recipit natura divina, sed ad utilitatem nostram facit omnia. Pro utilitate nostra et correptiones inducit
25 et poenas, non ut se vindicet sed ut nos emendet. Quod si persistit quis in duritia, sicut ille qui avertit a luce oculos